

• Zbudování republiky opravdu demokratické je akt veliké víry: víry v právo a spravedlnost, víry v dějinné poslání, víry v budoucnost*.

Z projevu T. G. Masaryka a příležitosti 10. výročí naší samostatnosti.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/93
ročník 3

Vladimír Dufek

VOLYŇŠTÍ NA SVÉ MRTVÉ NEZAPOMÍNÁJÍ

Volynská veřejnost vzdala letos hold mučedníkům Českého Malina na pietním setkání několika set krajanů v Žatci a Novém Malíně.

Před 50ti léty došlo k další tragédii na Volyni, která postihla českou obec Michnu-Sergejevku. Památku mrtvých krajanů uctíme dne 6. listopadu 1993 v Olbramovicích, na Moravsko-Krumlovsku.

Připomeňme si průběh těchto tragických událostí. Dne 11. listopadu 1943, po rozplynutí ranní mlhy, začala kroužit nad Sergejevku letadla. Brzy se ozvaly výbuchy shazovaných pum a vzápětí nacističtí letci spustili kulometnou palbu po utíkajících, vystrašených a zachraňujících se obyvatelích. Současně přijížděla kolona aut s vyzbrojenými hrdlořezy, která se rozdělila do dvou proudů. Na kraji vesnice seskákali z nákladních aut, někteří se na kuráž napili a začali vraždit a zakládat požáry. Nejřívě u Mazánků, pak u Hrušků, pak v dalších staveních a rodinách. Dávky ze samopalu nešetřily starce, ženy ani děti, včetně nemluvnat. Stříleli do oken, bytů a sklepů. Přibývalo mrtvých, jen někteří se zachránili v nahodilých úkrytech, pod peřinami nebo pod těly zabýlých. Dílo zkázy dovršil oheň. Plameny zachvacovaly obydlí postřílených obětí. Když řádění pokračovalo, rozhodli se až na konci vesnice Píží, Hendl a Mareš k odvážnému a riskantnímu činu. Vydali se s bílou plachtou jako parlamentáři k Němcům naproti. Vysvětlili důstojníkovi, že jsou nevinní a že dodávky splnili. Teprve nyní důstojník vystřelil bílou raketu a zabíjení ustalo.

Slovanskou tragédií je skutečnost, že někteří členové trestné výpravy mluvili ukrajinsky a jiní dokonce polsky. Zvláště hrozný a krutý je následující moment v jejich zločinném dle. Jeden ze dvou uniformovaných, polsky mluvících, členů komanda namířil na dítě, po chvíli mu však ruce se zbraní klesly. Jeho kumpán křičel: "Střelaj!", ten mu však odpověděl: "Ja nie moga". Dítě zastřelil ten druhý.

Když krvavá a loupežná výprava odešla, začali zachránění a zoufalí občané pohřbívat mrtvé. Rakve zhotovili z obyčejných prken. V jedné z nich byli dokonce společně uloženi tři rodinní příslušníci.

Celkem bylo v Sergejevce zavražděno 32 osoby, z toho 5 dětí do 5 let. Poslední z nich bylo osmiměsíční děvčátko. Počet obětí a spálených obydlí byl sice menší než v Malíně, ale to však nic nemění na charakteru společné tragédie. Hoře matek, pláč dětí a bezmocnost otců v ozdušii hořících stavení bylo stejné. Byla to tatáž lidská, nemsylná hrůza, selhání evropského občanství.

Z výše uvedeného počtu zavražděných osob bylo 17 Čechů a 15 Ukrajinců. Pro připravované zhodnocení našich vztahů k ukrajinskému národu na Volyni, musíme podobné skutečnosti vzít na vědomí. Vyplyvá z nich, že mnohdy jsme ze stejných důvodů trpěli společně.

Michna-Sergejevka byla malá vesnice, přesněji dvě úzce sousedící vesničky o celkové katastrální rozloze asi 450 ha se 63 rodinnými usedlostmi. Patřila mezi nejmladší obce na Volyni, jak to dokládá F. Mazánek ve své kronice. K jejímu vzniku došlo v r. 1894. V této době prodával zde kníže Sergej Sergejevič Četvertynskij zbytek pozemků ve svém panství. Zájemců rychle přibývalo. Pocházeli z blízkých i vzdálených českých obcí, vesměs z početných rodin. Uvolňovali tak místo svým sourozencům a sami si zakládali vlastní hospodářství, svůj nový domov. Kníže si dal podmínku, že nová obec ponese jeho jméno. Leží asi 40 km na jih od Lucka, asi 4 km na východ od železniční tratě Luck - Lvov,

jako jedna z 10 českých sousedních vesnic, vzdálených od sebe 4 - 12 km (nejbližší byla má rodná obec Niva-Hubinská).

Byla to vesnice typicky volyňská, vesměs jen zemědělská, se svojí školou, dechovou hudbou, tanečními zábavami a občasným divadelním představením. Žili zde pracovití lidé, dobří vlastenci. Někteří bojovali v čs. legiích a v druhé světové válce hromadně vstoupili do Svobodovy armády. Všichni pak repatriovali a usadili se hlavně na Moravsko-Krumlovsku. Jen ojedinelí z nich se dočkali padesátého výročí tragédie jejich obce. Věř však, že připravovaný smuteční akt bude mít důstojný ráz a že se pietního setkání v Olbramovicích zúčastní mnoho našich krajanů, aby si před majestátem smrti zavražděných uvědomili, že na ně nesmějí nikdy zapomenout.

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel,

spolu s pravoslavnou církevní obcí v Olbramovicích u Mor. Krumlova, srdečně zvou všechny krajany a známé k uctění památky 50. výročí mučednické obce Čechů na Volyni MICHNA - SERGEJEVKA. Pietní akt se uskuteční dne 6. listopadu 1993 v Olbramovicích u Mor. Krumlova s následujícím programem:

1. V 9,00 sv. liturgie v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, zpívat bude pěvecký sbor z Brna
2. V 11,30 panychida a položení věnců u památníku padlým hrdinům v boji proti fašismu za druhé světové války
3. Vystoupení delegátů z ústředního výboru SČVP a místního zastupitelstva a dále kulturní miniprogram

4. Po ukončení vzpomínkové akce posezení s přáteli. O občerstvení bude postaráno.

Srdečně zvou pořadatelé z jihomoravských regionů Mor. Krumlova, Brna a Vyškova, spolu se sborem starších z Olbramovic a brněnským duchovním otcem J. Fejsákem.

Alex. Pichrt

Ludmila Sahulková Setkání rodáků ze Sofijevky, Vrby a Smolárny

Se smíšenými pocity a především s obavami jsme zahajovali přípravu setkání. Začali jsme tím, že se dal dohromady přípravný výbor v sestavě: paní Ludmila Mácová, roz. Prošková, Stanislava Poddaná, roz. Loskotová, Lydie Ollmannová, roz. Bárliková, Ludmila Sahulková, roz. Křížková a pan Jiří Mác, který se ujal sponzorování této akce. Dohodli jsme se na místě setkání - Strojitelce u Podbořan, restaurace TOM. Zvolili jsme toto místo především proto, že ve Strojeticích a v blízkém okolí je soustředěna většina krajanů bývalého našeho regionu. Stanovil se termín setkání na 18. září, napsaly se pozvánky a začaly se pracně dávat dohromady adresy. Nebylo to snadné, vylišť u "dvětat" - provdaly se, změny příjmení a bydliště. Proto využíváme této příležitosti a omlouváme se těm, jejichž adresy se nám nepodařilo získat.

Sešlo se nás přesně 103. Přijeli lidé z blízkého okolí a také až ze Slovenské republiky a dalších míst. Našedení bylo velké, když jsme se navzájem zdravili, poznávali a vítali. Zváté mlé bylo přivítání těch nejstarších našich krajanů, těch kteří už mají za sebou osmdesátku. O některých jsme pochybovali, že přijdou. Přijeli a byli šťastni. Byli zde sedmdesátníci, šedesátníci, ale i padesátníci, kteří si z Volyně velmi málo pamatují, ale přijeli a rádi si poslechli něco o svém rodišti a o životě svých rodičů a prarodičů tam u nás. Všichni byli našedení tím, že se jim naskytla možnost setkat se se svými známými, kamarády, spolužáky, sousedy a přáteli, se kterými se mnozí nesešli celých těch 46 let.

Přivítání se ujal paní Ludmila Mácová a program vedla paní Ludmila Sahulková. V úvodu seznámil pan Jiří Mác přítomné s dějiny

VOLYŇSKÉ MUZEUM

Je po dovolených, jsme v druhé polovině roku. Co naše volyňské muzeum?

Muzeum...? To přece není přesné. Zatím to bude jen výstava toho, co pamětníci uchránili, aby připomenuli dobu a osudy, které nemají být zapomenuty.

Dobře, výstava a výpukl již zahájíme?

Definitivně je již hotova její koncepce, jsme si jisti i detaily, vybrali jsme exponáty, udělali jsme konečné revize textového doprovodu. Také autoři historické mapy odevzdali velký kus práce a tu výstavu představí. Výtvarník zpracovává svůj návrh. Všechny přípravné práce se, pravda, protáhly, ale jak jsme se dohodli s předsednictvem Sdružení, letos vše definitivně připravíme, zaplatíme a v následujícím předjari konečně představíme.

Jsou vybrány exponáty, to tedy znamená, že některé věci, které členové Sdružení sebrali, zůstanou nevybrány, nevystaveny?

Ano, a bude jich dokonce víc než těch, které nyní předvedeme. Naším cílem je přece sbírka volyňských památek, sbírka, která po řádném zakonservování, odborném zpracování a dalším doplňování bude konečně tou zásobárnou, z níž jednou může vzniknout muzeum, jako dokumentační a studijní středisko.

Znamená to, že už nemusíme hledat, shánět, shromažďovat?

Přestat sbírat? To přece nesmíme! Vždyť i nyní jsme ještě nahrazovali některé dříve vybrané exponáty nově přinesenými, zachovalějšími, výmluvnějšími. Mějme na mysli nejen výstavu, ale právě sbírku. Už dnes jí tvoří na 800 předmětů, které byly odevzdány do péče Národnímu muzeu. Starost o rozšiřování sbírky, to je přece stále živý úkol.

Otázky kladl za SCVP dr. Stanislav Slavík z Národního muzea a také na ně za Národní muzeum odpovídá.

volyňských Čechů v Rusku a přednesl báseň "Volyně" od Josefa Foitka. Pan Josef Hlaváč přednesl báseň "Vesničko moje na Volyni" od Jana Pospíšila. Paní Mácová podala zprávu o zájezdu na Volyni v květnu letošního roku. Paní Ollmannová hovořila o malé české vesničce Smolárně a o zájezdu na Volyni v roce 1989. Další báseň "Volyně" od Jiřího Řebla Volyňského překrásně přednesla paní Irena Zatoukaňuková. O vzpomínku na válečná léta na Volyni se s námi podělil Vl. Horák a všichni společně jsme si zazpívali píseň o Volyni. Minutou ticha byla uctěna památka padlých a již zde zemřelých našich krajanů. Po této úvodní části našeho setkání následovalo pohoštění, fotografování a volná zábava. Zpívaly se písně našeho mládí, české národní, ale zazněly i ukrajinské, ty jejich krásné lidové melodičké písně. Vzpomínalo se na naše dětství a mládí, většinou na všechno to pěkné, co si kdo uchoval v paměti. Ale i chmurné vzpomínky se vynořily. Na léta válečná, na německou okupaci Volyně, na poměry po příchodu sovětské moci - kolchozy, kulaky, těplušky, Sibir. Ani mnozí volyňští Češi se tomuto nevyhnují. Posleze mobilizace - Svoboda armáda, osamocené ženy s dětmi a konečně konec války a reemigrace.

Je krátké jedno setkání na tolik společných zážitků a vzpomínek. Proto bylo přípravným výborem navrženo, aby se takové setkání opakovalo nepozději v r. 1997 u příležitosti 50. výročí naší reemigrace do Československa v r. 1947. Byl také dán návrh na společný zájezd na Volyni.

Kolem desáté hodiny večer se začali lidé rozcházet. Hodnocení z řad účastníků bylo velice kladné a spontánní. Mnoho vřelých děků a milých slov se dostalo pořadatelům. Všechny členky přípravného výboru dostaly kytičku, za kterou děkujeme i touto cestou paní L. Matějkové z Louh.

Děkujeme všem za jejich účast a za příspěvky na akci. Panu Mácovi za jeho sponzorství a organizátorskou činnost. Děkujeme také za příspěvek 1000 Kč panu M. Katyševcevi, které věnoval na zajištění akce.

Rozcházeli jsme se s smíšenými pocity. Jednak spokojení a našedení z toho, že se dalo podařit, ale také smutní z toho, že se naráz rozplynula vidina dětství a mládí, která se nám jen tak zlehynka a nenápadně vrací. Byť jen na chvíli.

STÁTNÍ OBČANSTVÍ ČERNOBYLSKÝCH KRAJANŮ

Ze sdělovacích prostředků jsme se dozvěděli, že dne 12. 10. 93 poslanecká sněmovna parlamentu ČR přijala novelu zákona o nabytí a pozbytvání státního občanství ČR. NENÍ v ní zahrnuto udělování státního občanství bez čekací lhůty 5 let nynějším a budoucím předstílenčům, které vláda pozvala. V důsledku toho urychleně udělování státního občanství ČR krajanům od Černobylu zůstalo zatím nevyřešeno.

Předsednictvo Sdružení a komise repatriantů z Ukrajiny se však i nadále snaží, aby vládní orgány a parlament tento problém řešily. O důležitých výsledcích tohoto snažení vás budeme informovat.

Jiří Hotman, Václav Landa, Jaroslav Ornst

Ludmila Štramová ZÁJEZD NA UKRAJINU

Mohelnický region uspořádal zásluhou p. Vojtěška zájezd na Ukrajinu. Zúčastnili se ho nejen Volyňáci - rodáci z Ukrajiny, ale i mladší, kteří se narodili již v ČR. První zastávka byla v Lucku. Čtyřlenná delegace navštívila bývalé Česky Malin a položila věnce k památníku obětem malinské tragédie. Prohlédli jsme si město Luck a byli jsme mile překvapeni úpravou města. K večeru jsme přijeli do Rovna. Ubytováni jsme byli v hotelu Mir, kde se o nás dobře starali.

S velkou netrpělivostí všichni očekávali

Olga Kadavá SETKÁNÍ V ROVNĚ

V květnu roku 1945 jsme se i na Volyni doslechli, že ta strašná, dlouhá světová válka skončila. Všichni se objímali a slzeli radostí, že kdo dosud nepadl, již bude žít! A já si tenkrát slibila, že tyto dny budou pro mne vždy velkým svátkem.

Od té doby uplynulo již 48 let života v míru a my jsme vděční osudu, že žijeme v zemi, kde se neválečí a nevráždí nevinní lidé.

Letos 8. května jsem byla jako lázeňský host se skupinou odbojářů u památníku padlým ve Františkových Lázních, kde byla skromná slavnost za účasti zástupců města, kteří položili k památníku květiny a poklonili se jejich památce. Krátký projev měl místní pravoslavný farář dr. Jan Křivka.

V nedělní den 9. května jsem byla pozvána mezi volyňské krajany do obce Rovně, kde jsou presídlení Češi z Malé Zubovštiny od Černobylu. Dověděla jsem se, že skupina Němců od Mnichova, vedená evangelickým farářem H. Kühnelem a jeho manželkou, udržuje velice přátelské styky s presídlenými krajany již téměř dva roky. Dělalí pro ně sbírky šatstva, bot, kuchyňských potřeb i hraček pro děti prostřednictvím evangelického faráře z Aše Pavla Kučery a manželů Křivkových z Františkových Lázní. Jezdí do Rovně a pomáhají volyňským Čechům zaříditi se v novém domově. Tentokrát přijeli hosté z Německa pěti auty s členy pěveckého sboru, s panem farářem a jeho milou a obětavou manželkou. V kulturním sále v Rovně, kde byli očekáváni, zazpívali čtyřhlasně několik německých písní, text překládal pan farář Kučera. Poté měl pan farář Kühnel promluvu. V paměti mi utkvělo, když řekl, že on se našemu národu omlouvá za všechno zlé, co nám Němci způsobili a že budou rádi žít s námi v míru. Pan farář Křivka pak odsloužil krátkou panychidu za doprovodu pěveckého sboru z Františkových Lázní za všechny padlé a poděkoval hostům, že opět vážili dlouhou cestu k nám, i za dárky, které přivezli.

Ženy, Volyňáčky z Rovně, se předvedly jako dobré hostitelky. Na stolech stály samovary s vařící vodou, na bílých ubrusích stály pěkné koflíčky z porcelánky, kde pracují mládí z Rovně. Podávala se káva. Za chvíli se objevily na stolech plné tácy buchek a výběrných zákusků. Ženy z Německa rovněž přivezly kávu v krásných konvicích i pečivo. Starší ženy se vzájemně obdarovávaly ručně háčkovánými ubrusky, prostě se snažily odvědit co nejlépe. Celková nálada byla srdečná a nechybělo ani fotografování. Hosté měli před sebou cestu domů asi 400 km dlouhou, a tak se ve všem brzy srdečně rozloučili.

Následující den, kdy jsme se rozjeli do svých rodných obcí, abychom navštívili rodný dům, školu, své ukrajinské kamarády a přátele. Nejrušnější bylo potom v jídelně. Každý sděloval své dojmy, zážitky, co všechno viděl. Většina účastníků byla ve své obci po letech poprvé a není divu, že mnohým ukápla i slzička, když se setkali s misty, kde prožili své mládí a nebo už nenašli to, co očekávali.

Panu Vojtěškovi patří poděkování za to, že se zájezd uskutečnil a věříme, že to nebyl z mohelnického regionu zájezd poslední.

POMOZTE DOPRACOVAT HISTORICKOU MAPU O ČEŠÍCH NA VOLYNĚ

Z informací uveřejněných ve Zpravodaji víte, že se snažíme v co nejkratší době tuto mapu dopracovat a vydat. V současné době máme údaje o 648 obcích, ve kterých Češi na Volyni žili. K úplnému dokončení redakčních prací a předání podkladů kartografům nám chybějí údaje a UMÍSTĚNÍ NA MAPU dále uvedených 55 obcí.

Znáte-li Vy nebo pamětníci ve Vašem okolí některou z uvedených obcí sdělte nám, prosíme, tyto údaje:

- 1) číslo a název obce dle přílohy seznamu,
- 2) nejbližší větší města, nebo známější české obce a VZDÁLENOST k nim
- 3) kolik asi českých rodin v obci žilo a jaká kulturní zařízení (školy, sály apod.), podniky (mlýny apod.) vybudovali a jaké spolky (hasičský, kapely apod.) založili.

Údaje nám pošlete na adresu: Ing. Jiří Hofman, Lounských 8, 140 00 Praha 4, a to NEJPOZDĚJI DO 30 DNŮ.

Děkují předem redaktoři mapy.

L. Maršíková Přežili svoji smrt

Obklopena úrodnými volýnskými poli, mezi vzrostlými, plodícími sady se 13. července 1943 probouzela do krásného slunného dne ryze česká vesnička Moskovština, čítající 45 popisných čísel.

Nic zlého netušice spěchali lidé za svou každodenní prací. Selky dojly krávy, pasáci vyháněli dobytek na pastvu, mládenci zapáhali koně a z každé usedlosti někdo spěchal s mlékem do místní mlékárny.

Do naší mlékárny přinašeli denně mléko také Ukrajinci, kteří bydleli za naší vesnicí roztroušeně po samotách (chutorech). Tento den velmi vyděšení vyprávěli, že museli procházet třemi kontrolami, poněvadž je vesnice obkličena vojáky SS.

Samozřejmě, že každý z mlékárny spischal, aby tuto novinu sdělil doma. Muži se mezi sebou dohodli, že musí být ve vsi zachován klid a všichni se budou tvářit jako by o ničem nevěděli.

Mezitím vojáci SS zadrželi na konci vesnice pasáky s dobyt看em. Dobytek museli uvázat u Krobů na dvoře ke stromům a sami usednout do hloučků. Mezi ně přiváděli každého, kdo do naší vesnice z okolí přišel. Nikoho nepouštěli zpět. Povozy ze dvorů nespěšly vyjet.

Ve vesnici zavládlá tísnivá nálada.

V 10. hodin začalo SS vyhánět obyvatele statků k Linhům na dvůr, který byl kolem dokola dobře střežen kulomety. Vesničané se museli postavit do kruhu. Starosta obce se soupisem občanů v ruce. Důstojníci SS stáli uprostřed a to vše obstoupili vojáci se samopaly. V tichosti se čekali a nikdo z nás nevěděl na co a proč.

Slunce připalovalo. Děti začaly plakat. Některé mladší ženy a starší nemocní lidé tiše sténali.

Asi za dvě hodiny přijelo od našeho okresního města osobní auto. Vyskočil z něho okresní landvirt Šnajdr. Velmi spěchal za důstojníky SS. Rozčlivoval se a křičel. Nikdo z nás nevěděl co se děje.

Na to jeden z důstojníků upozornil starostu, že bude mluvit. Začal rusky. "Naše německá armáda vítězí na všech frontách a vy jako zemědělci musíte plnit dodávky, aby vojska vítězného Německa měla co potřebují. Váš landvirt, pan Šnajdr, vám důvěřuje a chválí vás, že tyto dodávky plníte, partyzány nepodporujete, je s vámi spokojen. Slibuje, že ročníky 23. 24. 25 půjdou dobrovolně do říše na práci. Tyto ročníky vystupte."

Vystoupili jsme s velkou obavou jak to dopadne, ale podle šetření, kolik má obec hektarů a kolik pracovních sil, to dopadlo dobře. Nešel nikdo, protože praceschopných obyvatel bylo méně, než Němci na množství půdy určovali. Ještě chvíli se mezi sebou dohadovali, než nás propustili do našich domovů. Naštěstí neobjevili vysilačku tajné organizace "Blanik", ukryvanou v místní škole.

Po návratu do svých domovů jsme spatřili na obloze směrem na sever velký černý mrak kouře a večer jsme se dozvěděli o hrozné tragédii Českého a Ukrajinského Malina.

Malin patřil do okresu Ostrožec. Byl od naší obce vzdálen 7 km. Vzdušnou čarou to bylo mnohem méně. Naše vesnice tvořila hranici mezi okresy Ostrožec a Mlynov, ke kterému patřila. Druhý den nám bylo řečeno, že nás čekal tentýž osud jako obyvatele Malina, ale díky okresnímu landvirtovi se nenaplnil. Z celé naší obce by se pravděpodobně zachránila jen rodina J. V. Rejzka, která byla ve Straklově na pouli již od předešlého dne. Bez obětí se to přece jen neobešlo. Za vesnici v obilí byl požádán nalezen ubitý Ukrajinec, který se toho dne vracel z mlékárny.

Tehdy, když byli všichni občané Moskovštiny sehnáni u Linhů na dvoře, ponechali vojáci doma s její dceruškou jen ženu, která byla dva dny po porodu.

Každým rokem vzpomíná hrstka dožívajících rodáků obce Moskovština na 13. červenc 1943. Tenkrát přežili svoji smrt.

Seznam obcí, které dosud nebyly nalezeny na mapě

Pof. číslo	Název obce	*JPodíl Čechů	Rok zal.	Maxim. počet obyv.	Repatriov. rodin/osob v r. 1947	Předpokládaný ujezd
0005	Alexejevka	J	1892	81		Ostroh
0029	Bělecká Dolina	Č		62	17/62	
0044	Boletkovce	J		4	1/	
0058	Bublany	J		3	1/3	
0063	Budoviči	J		9	3/9	
0067	Busly	J		13	2/13	
0074	Cviesve	J		7	1/7	
0085	Čerka	J				Dubno
0086	Darajev	J		2	1/2	
0098	Dolhov	J		4	1/4	Dubno
0115	Ferma Bogomolov	Č	1912	13		Luck
0116	Florovka	Č	1892	75		Dubno
0121	Habrovka	J		5	1/5	
0125	Hlinky	J		5	1/5	
0151	Hurkovcy	J		4	1/4	
0161	Chutor Daínyj	J		22	4/22	
0178	Jaroviči	Č	1870	18		Luck
0180	Jarovka	J		4	1/4	
0191	Kamanotolkoči	J		4	1/4	
0220	Korec	Č	1900	60		Křemenec
0231	Krajeviče	J		8	3/8	
0234	Krasiv Nový	Č	1894	84		Vlad. Vol.
0254	Kursiky	J		6	1/6	
0269	Lbivé	J				
0282	Lubny	J				
0284	Lučina	J				
0291	Malé Horošky	J		11	3/11	
0297	Marchelevsk	J		7	1/7	
	Mrcálov	Č		59		Dubno
0338	Neverkov	J		12		
0339	Nikolajevka	Č	1870	29		Rovno
0368	Olišanovka	J		8	2/8	
0373	Osovik	J		21	6/21	
0429	Rementoviče	J		4	1/4	Dubno
0441	Sadilkov	J		3	1/3	
0448	Senkeviči	J		4	1/4	
0476	Starkoviče	J				Horochovo
0483	Stovec	J	1870	8		Dubno
0505	Široká	J		10	3/10	Dubno
0516	Teter	J		3	1/3	
0517	Tlučné	J				
0524	Trutkoviče	J		3	1/3	
0534	Ujma Lokačská	J		3	1/3	
0556	Voďaná	J				
0561	Vouč	J				
0579	Zámostí	J	1877	16		Ovruč
0583	Zavorotje	Č		44	12/44	Dubno
0626	Ričky	Z				
0641	Český Les	J				
0642	Marianovo	J				
0644	Romanovka	Č		56		
0647	Hodkovice	J				
0659	Dubrova	Č			3/?	Luck
0683	Kemirovka	J		2	1/2	
0687	Mežiliska	J		107		Ostroh

*) Zastoupení českého obyvatelstva v obci:

J - v obci jen jednotlivé rody

Č - obec jen částečně česká

Z - obec zcela česká

SETKÁNÍ V REGIONECH

BLAHOPŘÁNÍ

Domažlicko.

Dne 11. 9. t. r. v hotelu Šumava v Horšovském Týně se konalo setkání, kterého se zúčastnila téměř stovka krajanů. Vedoucí regionu, pan Břetislav Vokáč, podal stručnou a výstižnou zprávu o činnosti regionu a pak měl hlavní slovo "moderátor" kulturního pořadu, pan Antonín Šimek. Kulturní pořad, který sestavil pan Jan Pospíšil, byl velmi bohatý, vesměs s volyňskou tematikou. Účinkovali v něm členové souboru Šumavan, který se již před 40 léty zúčastňoval olympiád volyňské mládeže. Na setkání zazpívali několik písní i jejich děti a vnuci. Pečlivě hospodyňky napekly větší množství různých dobrot, což značně přispělo k umocnění dojmů nejen z kulturního pořadu, ale i z následující volné zábavy přátel a známých.

Bohatý program setkání, přednesené básně a projevy účastníků byly shrnuty do vkusně vypracovaného příležitostného tisku, který si jistě všichni přítomní soňovají v upomínku na milé posezení s přáteli.

J. Hofman, V. Petříček

Litoměřicko.

Dne 3. října t.r. se již tradičně konalo posvícenské setkání krajanů z regionu Litoměřice. Setkání se zúčastnili zástupci SČVP, dále krajané z Prahy Teplíc, Ústí n.L., Liberce, Žatce a Kuřívod. Celkem se ho zúčastnilo 186 krajanů a hostů. Cílem posvícenského setkání bylo umožnit přátelskou besedu krajanů bydlících v Litoměřicích, Roudnici n. L., Lovosicích, Ústěku a desítek obcí okresu Litoměřice i jiných okresů. Je už tradiční posvěcení, že se lidé nejen setkají a zavzpomínají, ale také se chtějí pobavit. K tomu byl určen bohatý program a tanec v Domě kultury v Litoměřicích. K radosti všech byly stoly prostřeny koláči a jinými pochoutkami napečenými a připravenými členkami výboru Sdružení a dalšími aktivistkami. Kromě slavnostních projevů a besedy s účastníky, vystoupení taneční skupiny Magnolie, hudebníků z vojenské školy v Roudnici n. L., byla na programu i taneční zábava, nazvaná "Pod jednou střešou".

V projevu zástupce regionu byl vzpomenut význam měsíce září, tradičně na Volyni zasvěceného zábavám, ale i září 1944, kdy v bojích o přechod Karpat nastalo volyňským Čechům jedno z nejsložitějších období. Přítomní zástupci ÚV Sdružení pak mimo jiné vzpomínali na veselé příhody z posvěcení na Volyni. V oficiální části seznámili vedoucí regionu přítomné s akcemi roku 1993. Byly to:

1. Výroční členská schůze dne 23. 1. 1993.

2. Autobusový zájezd do Kuřívod dne 24. 1. 1993.

3. Tryzna v Terezíně dne 16. 5. 1993 za účasti prezidenta republiky p. Václava Havla - zúčastnilo se 20 členů.

4. Autobusový zájezd Rovno-Malín-Luck dne 24. 5. 1993 - zúčastnilo se 22 členů.

5. Dětský den s pohostěním ve Stráži p. R. 5. 6. 1993 - zúčastnilo se 6 členů z Litoměřic.

6. Účast v Žatci dne 10. 7. 1993 na pietní vzpomínce k 50. výročí vypálení Malína - 20 členů.

7. Účast v N. Malíně na pietní vzpomínce k 50. výročí vypálení Malína - 3 členové.

8. Rodiny Zemanová a Somolová věnovaly v průběhu léta krajanům ve Stráži p. R. ovoce ze svých zahrádek.

9. Návštěva u naší nejstarší členky krajanek Vondráčkové v Domově důchodců v Čížkovicích a Terezíně - Dědkovi, Valentina Šidáková, Anna Vojtěchová, Helena Somolová.

10. Posvícenské setkání dne 3. 10. 1993 - přihlásilo se 180 krajanů.

Do konce roku 1993:

1. Plánujeme návštěvu u nově usídlených černobylských krajanů v Mimoní a Novém Boru.

2. Připravujeme výroční členskou schůzi.

Za mimořádný úspěch srdečného setkání je třeba poděkovat jak účastníkům, tak účinkujícím, a zejména nezištné ochotě těch členů Sdružení, kteří je připravovali a nešetřili přítom ani čas ani vlastní kapsy. Jmenujme neaktivnější z nich: Manželé - Dědkovi, Zemanovi, Husinovi, Škrabalovi, Opočenských a Průšovi. Dále to byli - Miroslav Novák, Helena Somolová, Žeňa Ružbatská, Anna Vojtěchová, Olga Vašíčková, Václav Kuchynka, Josef Liščuk, Miloslav Bohatec, Mikuláš Matušešský, Josef Kozák, Jiřina Vítková, Nina Biljenková, Slavěna Krupková, Nina Kohlíková, Libuše Kalcovská, Helena Ševčíková a Irena Twardá.

M. Dědková, M. Novák

SMUTEČNÍ OZNÁMENÍ

Paní ing. **Alenka Rybková** rozená Pokorná z Podhájců u Mlynova přišla do našeho regionu před třemi léty jako jedna z prvních a plná ochoty pomoci oživit společenskou činnost mezi krajan. S ohledem na to, že do Čech přijela jako dvoletá, domnívali jsme se, že jí bude krajanská problematika vzdálená. Její reakce na tyto naše obavy byla velice bezprostřední: "Narodila jsem se na Volyni, moji rodiče odtud pocházejí a proto já také patřím mezi vás". Tenkrát jsme netušili, že nás naše obětavá krajanka opustí tak brzy. Zemřela po těžké nemoci dne 30. září t.r. ve věku 48 let.

Za pražský region Irena Malinská

95. narozeniny oslavila letos naše nejstarší jubilatka praprababička **Ališběta Krčmová**. Její rodiče pocházeli z Trpína, obce na českomoravské vrchovině a na Volyni přijeli jako malé děti. Paní Krčmová a její dcera paní **Marie Obhlídalová**, která letos oslavila 75. narozeniny, se již narodily v Martinovce na Volyni. Dcera paní Obhlídalové, paní **Marie Sobotková**, oslavila letos 45. narozeniny a její dcera **Ivana Vaněčková** oslaví letos v listopadu 25. narozeniny. Nejmladší z rodu, **Tereška**, oslaví letos první šťastný rok svého života. Všechny bydlí v Dražovicích na Vyškovsku.

Všem generacím za celou rodinu upřímně blahopřeje
Libuše Krčmová

Dne 4. října t.r. se dožívá naše krajanek, paní **Marie Šimsová** z Jeseníku hezkého věku 85 let. Hodně zdraví a elánu do dalších let jí za celý mohelnický region přeje
Emilie Jarmarová

DARY

Na fond Sdružení: Anonymní dárcé 1500 Kč, Věra Klobeníková z Teplíc 300 Kč.

Na tiskový fond: Ze setkání krajanů litoměřického regionu u příležitosti Václavského posvěcení byl zaslán dar ve výši 1000 Kč, ze setkání krajanů ze Sořevky a Smolárny 1000 Kč, od anonymního dárcé z Domažlicka 500 Kč, od Josefa Albrechta z Kladna 150 Kč, od Borise Hyhlona z Kadaně 100 Kč, anonymní dárcé 100 Kč.

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Ve čtvrtém čísle Zpravodaje jsme omylem uvedli neúplné číslo účtu Sdružení u České spořitelny v Praze 1, které upřesňujeme takto:
7054454 - 018 / 0800

Uvedeným nedopatřením jsme způsobili, že peněžní dary zaslání na fond Sdružení nejsou na jeho účtu, a tím také nemáme dárcé dosud v naší evidenci.

Abychom mohli vše uvést na pravou míru, prosíme dárcé, kterým jsme za jejich příspěvky dosud nepoděkovali, aby se přihlásili do naší redakce.